

Oğlan ve Küçük Papağan

Aysel Banu YAVUZAL

Oğlan ve Küçük Papağan

Aysel Banu YAVUZAL

Parlak bir cumartesi sabahı Ben kırmızı spor ayakkabılarını giydi ve üzerinde papağan yaması olan yeşil sırt çantasını kaptı. Bugün özel bir gündü. Sınıfıyla birlikte papağan kurtarma merkezini ziyaret edecekti. Ben kuşları her şeyden çok severdi. Papağanların nasıl olacağını merak ediyordu. Gürültücü mü olacaktı? Utangaç mı? Merkezin kapısından geçerken kalbi heyecanla hızlı hızlı çarpıyordu.

İçeride uzun kafesler güneşli sıralar halinde duruyor, her renkten tüyler uçuşuyordu. Mara adında nazık bir bakıcı çocukları karşıladı. Zeytin yeşili bir polo tişört ve ödül keseleriyle dolu bir kanvas önlük giyiyordu. Konuşurken gri çizgili örgüsü sallanıyordu. 'Kurtarma merkezine hoş geldiniz,' dedi sıcak bir gülümsemeyle. 'Buradaki her papağanın güvenli bir yuvaya ve çok ilgiye ihtiyacı var.' Ben koyu kahverengi gözleri fal taşı gibi açılmış halde dikkatle dinledi.

Mara grubu küçük bir papağanın tündüğü alçak bir kafese götürdü. Bir elden büyük değildi; zümrüt yeşili tüyleri ve parlak turuncu gagası vardı. Bacağında küçük mavi bir halka vardı. 'Bu Pip,' dedi Mara. 'Akıllı ve canlı ama daha çok meşguliyete ihtiyacı var.' Pip başını yana eğdi ve sarı halkalı gözlerini Ben'e kırptı. Ben aralıklı dişleriyle gülümsedi. Hemen özel bir bağ hissetti.

Mara papağanların akıllı olduğunu, tüylü bulmaca çözücüler gibi olduklarını anlattı. 'Sıkıldıklarında üzülürler,' dedi. 'Zihinlerini meşgul tutacak eğlenceli zorluklara, yani zenginleştirmeye ihtiyaçları var.' Ben kaşlarını çattı. Pip'in üzülmesini istemiyordu. 'Ne tür zorluklar?' diye sordu. Mara ona basit bir bulmaca gösterdi: altında ödül saklı bir bardak. 'Pip bunları hızla çözer,' dedi. 'Ama sık sık yenilerine ihtiyacı var.'

Ben, Mara'nın kırmızı bir bardağın altına küçük bir ödül koyup Pip'in kafesine yerleştirmesini izledi. Pip hemen aşağı atladı. Gagasıyla bardağı dürttü, devirdi ve ödülü kaptı. Sonra sanki 'Hepsi bu mu?' der gibi yukarı baktı. Ben güldü. 'Çok hızlı!' Mara başını salladı. 'Pip çok akıllı bir evcil hayvan. Onu düşündürecek bulmacalara ihtiyacı var.' Ben'in aklı fikirlerle dolmaya başladı.

O öğleden sonra Ben, Mara'ya Pip için bulmaca yapmaya yardım edip edemeyeceğini sordu. 'Elbette!' dedi. 'Gözetimli bulmaca etkinlikleri mükemmel olur.' Ona küçük bardaklar, kâğıt tüpler ve güvenli ödülleri verdi. Ben çalışırken kıvırcık siyah saçları zıplıyordu. Bir ödülü önce bir bardağın altına, sonra bir tüpün altına sakladı. Üç bardak ve bir ödülle küçük bir oyun yaptı. Mara izledi ve gülümsedi. 'Pip bunlara bayılacak,' dedi.

Ertesi gün Ben sırt çantası bulmaca fikirleriyle dolu olarak döndü. Mara Pip'in kafesinin yanına bir masa kurdu. 'Bunları birlikte yapacağız,' dedi. 'Gözetimli demek, izleyip Pip'i güvende tutacağız demek.' Ben başını salladı. İlk bulmacayı Pip'in önüne koydu: mavi bir bardağın altında bir ödül. Pip yanına atladı, bardağı çevirdi ve ödülü mideye indirdi. 'Çok kolay!' Ben kıkırdadı. 'Hadi üç bardak oyununu deneyelim.'

Ben üç bardağı sıraya dizdi ve ödölü ortadaki altına sakladı. Bardakları yavaşça karıştırdı. Pip parlak gözlerle izledi. Sonra gagasıyla ortadaki bardağa vurdu. Ben kaldırdı—işte ödöl oradaydı! 'Buldum!' diye sevindi Ben. Mara alkışladı. 'Pip ne kadar akıllı olduğunu gösteriyor,' dedi. Ben gurur duydu. Bir sonraki bulmacayı daha zor yaptı; ödölü küçük kapaklı bir bardağın altına sakladı.

Pip kapaklı bulmacayı saniyeler içinde çözdü. Kapağı gagasıyla çekti ve ödülü kaptı. Ben'in çilli burnu sevinçle kırıştı. 'Küçük bir dedektif gibi!' dedi. Mara güldü. 'Akıllı evcil hayvanların mutlu kalmak için çok düşünmeye ihtiyacı var,' dedi. 'Sen Pip'e tam ihtiyacı olanı veriyorsun.' Ben ışıldadı. Kendini şefkatli ve yardımcı hissetti. Tüylü dostu için daha çok bulmaca yapmak için sabırsızlanıyordu.

Okuldan sonra her gün Ben yeni bulmaca fikirleriyle Pip'i ziyaret etti. Delikli bir tüp yaptı ve içine bir ödül koydu. Pip tüpü yuvarladı ve ödül düşene kadar dürttü. Sürgülü kapaklı küçük bir kutu yaptı. Pip tek hızlı hareketle açtı. Her bulmaca hızla çözüldü. 'Pip bir bulmaca ustası!' dedi Ben. Mara başını salladı. 'Kurtarılmış bir evcil hayvanın neşeli ve meşgul hissetmesine yardım ediyorsun. Bu harika bir şey.'

Bir öğleden sonra Ben Pip'in ekstra mutlu göründüğünü fark etti. Küçük papağan cıvıladı ve kanatlarını çıırttı. Tünekten tüneğe atladı, sonra tam Ben'in elinin yanına kondu. Ben hiç kıpırdamadan durdu. Pip Ben'in sunduğu ödülde nazıkçe kemirdi. 'Sana güveniyor,' dedi Mara yumuşak bir sesle. Ben içinde sıcak bir parıltı hissetti. Şefkati bir fark yaratmıştı. Pip artık sıkılmıyordu—canlı ve ilgiliydi.

Ben öğrendiklerini paylaşmak istedi. Bulmaca çizimleriyle bir poster yaptı ve üzerine yazdı: 'Akıllı evcil hayvanlar eğlenceli zorluklara ihtiyaç duyar!' Posterini kurtarma merkezine astı. Mara kolunu ona doladı. 'Başkalarına zenginleştirmeyi öğrettin,' dedi. Ben'in aralıklı dişli gülümsemesi iyice genişledi. Kendini gururlu ve şefkatli hissetti. Pip'e yardım etmek haftasının en güzel parçasıydı. Ve geri gelmeye devam edeceğini biliyordu.

Pip'in artık her gün gözetimli bulmacalardan oluşan bir programı vardı. Her sabah Mara yeni zorluklar kuruyor, Ben de yardım etmeye geliyordu. Küçük papağan neşeli ve meşguldü, her zaman bir sonraki bulmacayı çözmeye hevesliydi. Zümrüt tüyleri parlıyor, turuncu gagası gülümsüyor gibi görünüyordu. 'Artık bambaşka bir kuş,' dedi Mara. 'Ona bir amaç verdin.' Ben'in kalbi gururla kabardı. Kurtarılmış bir evcil hayvanın gelişmesine yardım etmişti.

Ben akıllı evcil hayvanlara bakmanın onlara her gün düşünecek ve keyif alacak çok şey vermek anlamına geldiğini öğrendi. Okuldaki arkadaşlarına Pip'i ve bulmaca oyunlarını anlattı. Bazıları da yardım etmek istedi. Bir fark yarattığını bilerek mutlu oldu. Kurtarma merkezini ziyaret etmeye devam etti, her zaman yeşil sırt çantasında yeni bir bulmacayla. Ve Pip onu çözmeye her zaman hazırды.

Güneşli bir öğleden sonra Ben Pip'in kafesinin yanına oturdu ve küçük papağanın yeni bir bulmacayla oynamasını izledi. Pip onu hızla çözdü, sonra parlak gözlerle Ben'e baktı. 'Çok akıllısın, Pip,' dedi Ben. Pip cıvıladı ve başını salladı. Ben içinde sıcak, gururlu bir duygu hissetti. Şefkatin ve akıllıca zorlukların Pip'in hayatını güzelleştirdiğini biliyordu. Bu da Ben'in hayatını güzelleştiriyordu.

Ben eve yürürken Pip'i ve tüm kurtarılmış papağanları düşündü. Her akıllı evcil hayvanın zenginleştirmeye—zihinlerini meşgul tutacak eğlenceli bulmacalara ve oyunlara—ihtiyacı olduğunu biliyordu. Yardım edebildiği için mutluydu. Yeşil sırt çantası omuzlarında zıplıyor, kırmızı spor ayakkabıları mutlu bir ritimle yere vuruyordu. Ben aralıklı dişleriyle gülümsedi. Yarın Pip'i yeniden ziyaret etmek için sabırsızlanıyordu. Son.